

Gebakken Lucht 2.0

The truth is out there

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Berthil Korten

ISBN: 978-90-484-2428-3
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BERTHIL KORTEN

GEBAKKEN

LUCHT

2.0

INHOUDSOPGAVE

I. THE WORKING YEARS	7
II. THE POLITICAL YEARS	44
III. THE GAMBLING YEARS	93
BONUS: A WINTERTALE II	122

I. THE WORKING YEARS

De rust was eindelijk teruggekeerd op de apenrots. Het gedwongen afscheid van Frans had een einde gemaakt aan een lange periode van intriges, list en bedrog. Hoe anders was de situatie vijftien jaar geleden toen Max positief, open en onbevangen vol goede moed aan de slag ging als customer service medewerker. Dit betekende niets anders dan een waarschijnlijk door een helder moment van personeelszaken (of beter nog: Human Resources) bedachte verbale opwaardering van de good old administratief medewerker. Max' gedachten dwaalden af naar vijftien jaar terug in de tijd en hij dacht aan de rondleiding op zijn eerste werkdag bij Nordex bv waar hij bijna zes jaar van zijn leven zou doorbrengen. Nordex was een bedrijf dat deuren en kozijnen produceerde ten behoeve van de Nederlandse en Duitse markt.

Het eerste jaar...

Punctueel als Max was, meldde hij zich exact om half negen bij Nordex bij receptioniste Lisa. Zij telefoneerde met Susanne (de dame waarmee Max ook al gesproken had tijdens de sollicitatie) zodat de eerste werkdag officieel met een rondleiding kon beginnen. Allereerst werd hij voorgesteld aan de andere directe collega Joke waar hij samen met Susanne verantwoordelijk was voor de administratieve ondersteuning (orderverwerking) van de Duitse verkoopactiviteiten van Nordex bv. Op dezelfde afdeling bevonden zich ook nog Hilbert en Kristel die hetzelfde werk hadden met dit verschil dat zij administratieve diensten verrichtten voor de Nederlandse verkoop. Tot slot was er ook nog plaats voor Darius die de gehele facturatie voor zijn rekening nam. De rondleiding werd vervolgd op de afdeling Verkoop NL waar o.a. Frans, Wiebe en Roy klanten te woord stonden met betrekking tot de status van hun bestellingen. Ook was hier de voluptueuze Monica gehuisvest die intern materialen bestelde voor de verkopers. Daarna was de Duitse verkoopafdeling aan de beurt en in zekere zin waren dit toch ook directe collega's van Max. Dit team werd bevolkt door Maxime,

Merlijn, Betty en de Vietnamese Duitser (of Duitse Vietnamesees voor de liefhebber) Lo Ting. Verder zaten er nog Donald en Bert. De laatste twee richtten zich verkoopsgewijs op alle andere landen met uitzondering uiteraard van Nederland en Duitsland. Vlak bij hun bureaus stond ook nog een grijs bankje. Deze tweezitter diende waarschijnlijk voor bezoekers van de afdeling export. Hierna volgde de inkoop waar Bertie werkzaam was. Dit ontlokte Max de gevatte opmerking hem in navolging van de voormalig Duitse bondscoach Bundes-Berti te noemen. Deze onschuldige bedoelde grap viel echter niet in goede aarde, daar Berties ouders damals vast hadden gezeten in een concentratiekamp. Oprecht maakt Max zijn excuus en hij kreeg nu de leden van de boekhouding te zien. Hierna kwamen ze in de gang de directeur tegen die zich prettig informeel voorstelde met: *'Meino.'* Daarna werd de boekhouding met een bezoek vereerd en het slot van de rondleiding eindigde bij de werkvoorbereiding waar o.a. Tinus, Lex en John hun dagelijks brood verdienden.

Na de rondleiding kon het inwerken een aanvang nemen en al snel bleek Max een vlugge leerling die vlot nieuwe zaken in zich opnam om het daarna direct in de praktijk te brengen. Daarnaast kon hij het prima vinden met de mensen in zijn nieuwe omgeving door zelf altijd vriendelijk te zijn en hard te werken indien de situatie daar om vroeg. Samen met zijn collega's werd een flinke dosis humor gekoppeld aan een stevige portie werklust, waardoor er vrijwel nooit werk bleef liggen. Zo vlogen de dagen voorbij in een goede sfeer en er werden dan ook regelmatig initiatieven ontplooid teneinde de werksfeer nog meer te verhogen. Op de lokale Apeldoornse radio was er elke woensdagmorgen tussen tien en elf een programma dat in dat uur de plaatjes draaide van een afdeling of bedrijf in de omgeving van Apeldoorn. Het leek de collega's een strak plan daar ook eens in te participeren. Een vlot gemaakte rekenom maakte duidelijk dat ieder twee nummers naar keuze kon opgeven en al snel vloog het ene na het andere hoogtepunt uit de muziekgeschiedenis voorbij. De lijst was dus vlug opgesteld en daarbij viel het Max op dat er alleen maar (trage) evergreens genoteerd waren. Uit de reactie van Joke op zijn opmerking

dat zij geen afdeling waren van Huize Avondrood viel op te maken dat zij daar duidelijk geen prijs op stelde. Toch zette Max door en gaf twee nummers aan met een respectabel aantal beats per minute. De twee nummers die Joke had uitgekozen waren *Little Lies* en *I lie and I cheat* van respectievelijk Fleetwood Mac en Won Ton Ton. Achteraf gezien had dit wellicht al een eye-opener kunnen zijn voor Max... Joke kende de DJ bij het lokale radiostation en zou er zorg voor dragen dat de geselecteerde nummers gedraaid warden. Twee weken later was het zover en uiteraard was de sfeer buitengewoon goed op de afdeling. Minpunt was echter dat na het uurtje duidelijk werd dat de gekozen twee nummers van Max niet waren gedraaid en waren vervangen door twee andere muzikale composities. Wel zag Max dat Joke heel triomfantelijk naar hem keek toen niet zijn keus, maar twee andere (waarschijnlijk door haar geselecteerde) nummers op de radio te horen waren. Max liet er echter zijn humeur absoluut niet door bederven en bleef zich positief opstellen hetgeen zelfs leidde tot enig chagrijn bij Joke. Wat bij de verwerking ook hielp, was dat later op de dag van uitzending Monica voorbij kwam op weg naar de kantine waarbij ze haar riante voorgevel in een iets te strak truitje verpakt had. Zowel Max als Hilbert namen dit machtige schouwspel waar en hadden daar met z'n tweeën de grootste lol over.

Ook ging de afdeling regelmatig op stap waarbij Hilbert met zijn opvallende kledingkeuze altijd voor enige reuring zorgde. Ter voorbereiding op de aanstaande vakantieperiode(s) in juli en augustus van alle collegae leek het de afdeling een goed idee dit te vieren bij een pannenkoekenrestaurant. Hilbert had zich voor deze gelegenheid gestoken in een kanariegeel overhemd met korte mouwen, maar deze keus moest hij bij binnenkomst van het horeca-etablisement bezuren. De ober bekeek hem eens van top tot teen en sprak minzaam: '*Lance.*' Daarmee verwees hij subtiel naar het grootste jaarlijkse sportevenement die jarenlang gedomineerd werd door Lance Armstrong en waarvan de leiderstrui net zo geel was als het overhemd van Hilbert. Gelukkig had fanatiek Elvis-volger Hilbert net zo'n positieve levenshouding als Max en in plaats van gepikeerd te reageren op de gevat-

heid van de ober werd er hard gelachen. In dat opzicht konden die twee het prima met elkaar vinden. Na de diverse vakanties kwam de afdeling weer samen en werden enthousiast de opgedane ervaringen uitgewisseld waarbij het opviel dat Joke wat terughoudend was. Zij zat uitgeblust op haar werkplek somber voor zich uit te kijken. Uiteraard deed niemand daar moeilijk over en na de uitwisseling ging eenieder weer snel aan het werk.

Zo regen zich de dagen zich nog steeds in positiviteit aaneen en de donkerste dagen van het jaar stonden weer voor de deur. Dit inspireerde de afdelingsleden tot het volledig kerstgroen decoreren van de afdeling waarbij de kerstboom uiteraard niet ontbrak. Ook Susanne leverde een geheel vrijwillige bijdrage aan verhoging van de sfeer door een deurmat neer te leggen. Bij deze sociale collega voelde Max zich erg prettig. Deze deurmat had de geinige werking dat bij betreding van de mat er drie keer ho-ho-ho klonk. Verder bracht ieder enkele cd's met kerstmuziek mee die elke werkdag gedraaid werden. De rest van het kantoor reageerde gemengd op de sfeerverhogende acties van de afdeling orderverwerking. Het gros zag er wel de onschuld van in en waardeerde het derhalve, maar Lex liet zich van een slechte zijde zien door demonstratief de deurmat weg te trappen. Frans liet zich behoorlijk kennen door zich überhaupt niet meer te laten zien op de afdeling. Edoch, de uitstekende sfeer inspireerden Max en Darius door in werkvrije minuten een kerstverhaal te schrijven waarin de meeste collega's een rol vertolkten. Het kerstverhaal handelde over de geboorte van het kindeke Jezus, maar werd nu gesitueerd in Nordex-stijl. Het eindresultaat maakte zoveel indruk op Susanne, Hilbert, Kristel en Joke, dat besloten werd tot plaatsing in het bedrijfsblaadje van Nordex. De eindredacteur, afhanger en reparateur Arie, werd benaderd en ook hij was snel om, zodat de literaire uitspatting van Darius en Max nu te lezen was voor elke werknemer van Nordex.

In de volgende zomer vond er zoals elke vier jaar weer het wk-voetbal plaats. Wederom vormden Darius en Max een koppel met als doel het gehele kantoor in wk-sfeer te dompelen door middel van het orga-

niseren van een voetbalpool. Snel werd een en ander opgezet en veel potentiële waarzeggers meldden zich aan; uiteindelijk speelde driekwart van de kantoorpopulatie mee waarbij ook menig dame zich liet gelden qua voetbalkennis (of juist het ontbreken daarvan). Ook Max' afdeling liet zich weer gelden en versierde de afdeling in passend oranje, hetgeen verkoper Roy de volgende opmerking ontlokte: *'Het lijkt wel of hier een oranje bom is ontploft!'* Ze hadden dan ook behoorlijk uitgepakt met een opblaasbare oranje dug-out van een bekende oliemaatschappij, veel vlagvertoon, slingers en enkele oranje plastic ballen. Max publiceerde elke week de tussenstand op het prikbord van de kantine gelijk de Top-40 waarbij stijgers, dalers en de superstip niet ontbraken. Echter, ook van deze wk-euforie weigerde Frans deel uit te maken. De pool werd uiteindelijk gewonnen door de sympathieke Tinus van de werkvoorbereiding. Diezelfde Tinus wist met zijn telefoontjes altijd op de lachspieren van Max te werken, doordat hij de gewoonte had zijn telefoontjes nogal luidruchtig te plegen. Het mooist was dan de afsluiting van het gesprek waarbij de andere kant van de lijn luid en duidelijk een oprecht *Ajuus!* te horen kreeg, gevolgd door een doffe klap waarmee de hoorn met behoorlijke kracht weer op het toestel belandde. Max vroeg zich dan ook af hoeveel telefoons Tinus versleten had in zijn ruim 25 jaar bij Nordex.

Hoogtepunt van het eerste jaar was een bezoek van de afdeling aan de hoofdstad waarbij gekozen werd af te reizen per trein. Joke liet om onduidelijke redenen verstek gaan, maar geen haan die daar naar kraaide. De stad werd verkend werd op gele fietsen van het bedrijf Yellowbikes onder leiding van een gids en ook werd het beroemde red light district van Amsterdam met een bezoek vereerd. Zo werd na een bijzonder leuke en gezellige dag's avonds per trein de thuisreis naar Apeldoorn weer aangevangen.

Vermeldenswaardig aan jaar 1 bij Nordex was ook nog het feit dat Max op kantoor moest verschijnen bij directeur Meino alwaar hij te horen kreeg dat hij dermate gewaardeerd werd dat zijn jaarcontract opgewaardeerd zou worden naar een contract voor onbepaalde tijd en dat een en ander vergezeld ging met een welverdiende salarisverhoging.